

תת"ע 31/10/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד ראפע

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 31-10-20 מדינת ישראל נ' ראפע
תיק חיצוני: 10155652034

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מוחמד ראפע

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר ביום 18.11.20 (להלן: "פסק הדין").

הנאשם, באמצעות בא כוחו, טוען כי לא זומן לדיון. עוד נטען כי ככל שפסק הדין ייוותר על כנו, ייגרם לנאשם עיוות דין מאחר והנאשם כופר במיוחס לו.

תגובת המאשימה לא הוגשה והמועד לכך חלף.

דיון והכרעה:

על אף היעדר תגובה מטעם המאשימה, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

עובדות הצריכות לעניין:

מועד ההקראה ומועד מתן פסק הדין - 18.11.20.

מועד קבלת פסק הדין ע"י הנאשם - 27.11.20 (עפ"י אישור המסירה הקיים בתיק).

מועד שליחת המכתב מרשות הרישוי - 10.05.22

מועד הגשת הבקשה דנן - 09.06.22.

עפ"י אישור המסירה הסרוק בתיק בית המשפט, ביום 27.11.20, נמסר לידי הנאשם עותק מפסק הדין, והוא חתם על

קבלתו.

כאן המקום לציין כי, סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי:

**"בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק
הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם
הבקשה הוגשה בהסכמת התובע"**

לנוכח המפורט לעיל, הבקשה דנן הוגשה בחלוף 30 הימים הנקובים לעיל. עוד נטען, כי הנאשם ידע על מתן פסק הדין נגדו אך עם קבלת דרישה ממשד הרישוי שהונפקה ביום 10.05.22.

אין לי לקבל טענה זו, שכן בתיק בית המשפט סרוק אישור מסירה של פסק הדין לידי הנאשם והחתום על ידו ביום 27.11.20, והנאשם לא טען דבר נגד אישור מסירה זה.

לאמור לעיל יש להוסיף, מעבר לדרוש, כי על פי פירוט הנקודות שצירף הנאשם, עולה כי הנאשם נדרש כבר באוקטובר 2021 לבצע אמצעי תיקון בגין הדו"ח שבנדון- קורס מתקדם בנהיגה נכונה, כך שברור כי ידע על ההרשעה הרבה לפני הנטען בבקשה.

מעבר לאמור, ההלכה הנוהגת היא כי, כפירה כללית בביצוע העבירה אינה עילה לביטול פסק דין (ר')

רע"פ 2575/17 גיאיר נ' מדינת ישראל (6.9.2017)). כמו כן, טענות לעניין קשיים בחלוקת הדואר, שלא נתמכות בחומר העשוי לאשש אותן, וגם הטענה לגבי פגיעה בפרנסה, אינן מובילות למסקנה כי המדובר בעיוות דין, ודין להידחות (ר') ע"פ 6859/07 אלפונסו נ' מדינת ישראל (18.9.2007)).

יש להדגיש כי הגשת הבקשה לאחר הודעה על אמצעי התיקון מרמזת על רצונו של הנאשם "להתחמק" מביצוע אמצעי התיקון שהוטל עליו ע"י משרד הרישוי, ואינה מובילה למסקנה כי נגרם

לו עיוות דין (ר') עפ"ת 5570-10-18 בועז פרי נ' מדינת ישראל (6.11.18)).

לנוכח כל האמור לעיל, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אב תשפ"ב, 09 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.